

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **G. G.**, nar. X, státní příslušností Ruská federace, neznámého pobytu, zast. opatrovníkem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2013, č.j. MV-53490-4/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobkyně Mgr. et Mgr. Marku Čechovskému, advokátovi, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 1.936 Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo v souladu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 3. 2012,

č.j. OAM-09280-33/DP-2011, jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř. zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a neshledal odvolací námitky žalobkyně důvodnými. V první řadě poukázal na skutečnost, že výzva k doložení chybějících náležitostí byla zplnomocněnému zástupci doručena dne 16. 3. 2012, tedy v pátek a nikoliv ve čtvrtek, jak tvrdí žalobkyně; v takovém případě by žalobkyně měla k dispozici dva úřední dny, a nikoli jeden, jak tvrdí; podle žalovaného není pravdivé tvrzení žalobkyně, že by bylo povinností správního orgánu prvního stupně usnesením vyhovět její žádosti o prodloužení lhůty k doložení náležitostí. Z § 36 odst. 1 s.ř. dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že účastníci řízení mohou navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, jen pokud to správní orgán shledá důvodným, může usnesením určit lhůtu k provedení úkonu v řízení, tedy i lhůtu pro doložení náležitostí žádosti; v daném případě však lhůta k doložení chybějících náležitostí nebyla stanovena usnesením, ale pouhou výzvou podle § 45 odst. 2 s.ř.; pokud tedy správní orgán prvního stupně lhůtu nestanovil formálním správním aktem, tedy usnesením, nemohl usnesením podle § 39 odst. 2 s.ř. žádosti o prodloužení lhůty nevyhovět, jelikož usnesením vydaným podle § 39 odst. 2 s.ř. se prodlužuje či neprodlužuje lhůta stanovená podle odstavce prvního. Žalovaný zdůraznil, že pokud správní orgán prvního stupně lhůtu nestanovil usnesením, ale pouhou výzvou, nebyla pro žalobkyni závazná, tudíž mohla do vydání rozhodnutí činit úkony a dokládat nové podklady pro rozhodnutí. Žalovaný připustil, že i pokud by správní orgán prvního stupně lhůtu prodloužil, mohlo být rozhodnutí vydáno včas (i s ohledem na opatření proti nečinnosti vydané žalovaným dne 9. 2. 2012); zdůraznil nicméně, že jednak lhůta poskytnutá správním orgánem prvního stupně nebyla závazná, jednak skutečnost, že požadované doklady žalobkyně nedoložila nejen do vydání usnesení o zastavení správního řízení, ale ani v průběhu odvolacího řízení, tudíž nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty k doložení chybějících dokladů nemůže ovlivnit zákonnost a správnost napadeného usnesení. Na zákonnost a správnost napadeného usnesení dle žalovaného nemůže mít rovněž vliv skutečnost, že vyznění o neprodloužení lhůty k doložení náležitostí a napadené usnesení o zastavení správního řízení byly zástupci žalobkyně doručeny současně; žalovaný znovu poukázal na skutečnost, že lhůta poskytnutá ve výzvě k odstranění nedostatků žádosti nebyla pro žalobkyni nijak závazná, tudíž mohla chybějící doklady doložit kdykoliv před vydáním rozhodnutí o žádosti; nadto je jednoznačně prokázáno, že vyznění bylo odesláno dne 26. 3. 2012 a usnesení o zastavení řízení dne 27. 3. 2012.

Žalovaný dále uvedl, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že jedinou chybějící náležitostí bylo potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení a doklad o úhrnném měsíčním příjmu; ve výzvě k doložení chybějících náležitostí ze dne 15. 3. 2012 i v napadeném usnesení o zastavení řízení je jednoznačně uvedeno, že k žádosti nebyly vůbec doloženy náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; dále je pak ve výzvě uvedeno, že pokud tyto náležitosti doloženy nebudou, bude řízení o žádosti zastaveno. Součástí spisového materiálu je dle žalovaného pouze potvrzení Finančního úřadu v Karlových Varech o skutečnosti, že obchodní společnost DALIDA s.r.o. nemá daňové nedoplatky vůči územním finančním orgánům České republiky, a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary o skutečnosti, že obchodní společnost DALIDA s.r.o. nemá

nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, tedy náležitosti podle § 46 odst. 7 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. Potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že žalobkyně nemá vymahatelné nedoplatky, ani potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žalobkyně nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, příp. doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující skutečnost, že žalobkyně není daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (§ 46 odst. 7 písm. d/ zákona č. 326/1999 Sb.), předloženo nebylo, a to ani v odvolacím řízení. Žalovaný souhlasil s argumentem žalobkyně, že nelze zastavit správní řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř., pokud žádost trpí pouze formálními vadami, nicméně v daném případě žalobkyně nedoložila zákonné náležitosti pro meritorní posouzení žádosti, tedy její žádost trpěla vadami podstatnými.

Žalovaný dále připustil, že odůvodnění rozhodnutí o zastavení správního řízení je stručné, nicméně stručnost jakéhokoliv rozhodnutí nezakládá automaticky jeho nepřezkoumatelnost, a to zvláště v případě, kdy se o žádosti meritorně nerozhoduje z důvodu existence podstatných vad žádosti; v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dle žalovaného zcela jednoznačně uvedeno, že k žádosti nebyly, ani po výzvě dle § 45 odst. 2 s.ř., doloženy náležitosti stanovené v § 46 odst. 1 písm. d) s.ř., a proto správní orgán prvního stupně přistoupil k zastavení správního řízení o žádosti žalobkyně dle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř.; odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy poskytuje dostatečnou oporu výroku usnesení a nelze ho označit za nepřezkoumatelné.

Žalovaný vypořádal další odvolací námitky žalobkyně a uzavřel, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

Žalobkyně v žalobě namítla nepřiměřenost a nezákonnost postupu žalovaného s tím, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje za vydané v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci a zároveň zcela nepřezkoumatelné. Správní orgán prvního stupně dle žalobkyně zastavil řízení o žádosti, přestože výzva k doložení uvedené náležitosti byla k jejím rukám doručena tak, že měla k odstranění vad pouze jeden pracovní den, přitom zároveň rovněž byla naprosto nepřiměřeně odmítnuta žádost žalobkyně o prodloužení takto stanovené lhůty k odstranění vad žádosti; navíc o žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti správní orgán prvního stupně nerozhodl zákonným způsobem, když ve věci nevydal zákonem stanovené usnesení, nýbrž pouhé vyrozumění o nevyhovění žádosti, čímž bylo účastníku zabráněno bránit se proti nezákonnému postupu v otázce nevyhovění žádosti o prodloužení, resp. nepřiměřeně krátké lhůtě k doložení náležitostí, podáním opravného prostředku – odvolání. Nezákonný postup správního orgánu dle žalobkyně dále podtrhuje skutečnost, že vyrozumění o nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti bylo doručeno ve stejný den jako samotné usnesení o zastavení správního řízení, čímž byl bezprecedentním způsobem porušen princip dobré víry ve správním řízení, když žalobkyně jednala v dané době s vírou, že její žádosti bude vyhověno, nebo že jí bude v případě negativního vyhodnocení žádosti toto včas sděleno, aby mohla případně dál jednat; správní orgán jednal se záměrem žalobkyni škodit, namísto její jinak zcela důvodné žádosti vyhovět; dle žalobkyně je nepochybné, že nezákonný postup správního orgánu měl zásadní dopad na konečný výsledek správního řízení, resp. jím bylo porušeno její právo na spravedlivý proces.

Žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že žalobkyně v průběhu řízení požadované potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků na pojistném na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti doložila, avšak pouze na společnost DALIDA s.r.o., kde působí jako jednatelka, a tato činnost je tím hlavním účelem její žádosti, tedy v daném případě, kdy účelem žádosti je podnikání prostřednictvím právnické osoby, mělo by být dostatečné doložení bezdlužnosti této společnosti, nikoli již samotného žadatele jako osoby fyzické, zejména za předpokladu, kdy tento na stejný účel pobýval na území i v předchozím období a správní orgán takovou informací disponoval. Správní orgán měl dle žalobkyně dále sám otázku bezdlužnosti dotazem u příslušného správního orgánu ověřit, namísto toho, aby „bezohledným“ zastavením řízení fakticky ukončil pobyt cizince, který má na území ČR nejen obchodní zázemí, ale rovněž funkční a intenzivní zázemí rodinné.

Podle žalobkyně správní orgán prvního stupně postupoval naprosto neúčelně a přepjatě formalisticky, když striktně dle dikce zákona, navíc vyloženého extenzivně v neprospěch žalobkyně, řízení zastavil, namísto toho, aby se, jak mu stanoví zákon, snažil pokud možno vyhovět, a to například dotazem u příslušné správy sociálního zabezpečení.

Žalobkyně dále upozornila, že z dikce § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá pouze to, že žadatel o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání je povinen předložit potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků a nedoplatků na pojistném na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti včetně penále, přičemž však s ohledem, že tento doklad je předkládán v souvislosti s konkrétním předmětem podnikání, nelze již bez dalšího akceptovat názor žalovaného, že při podnikání žadatele prostřednictvím právnické osoby je dále nutno, aby žadatel mimo potvrzení vydané pro uvedenou právnickou osobu dokládal také potvrzení za sebe jako osobu fyzickou, když jako fyzická osoba reálně nepodniká a v dané souvislosti ani o pobyt nežádá.

Nedoložení požadovaného potvrzení nelze mít dle žalobkyně za tzv. podstatnou vadu žádosti, když se evidentně jednalo o lehce odstranitelnou vadu. Nebyly tak dány důvody pro zastavení řízení.

Žalobkyně dále uvedla, že nelze souhlasit ani s tvrzením žalovaného, že v daném rozhodnutí nebylo nutno se zabývat přiměřeností rozhodnutí, resp. dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně; podle žalobkyně je třeba zkoumat otázku přiměřenosti vydávaného rozhodnutí vždy.

Závěrem žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně, když tyto správní orgány dle žalobkyně nejen že dostatečným způsobem neobhájily nezbytnost doložení požadovaného potvrzení za fyzickou osobu, ale také dostatečně neobhájily své tvrzení, že tvrzená vada byla vadou podstatnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) s.ř., dále naprosto pominuly tvrzení žalobkyně, že na území ČR žije její manžel.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, zrekapituloval skutečnosti nastalé ve správním řízení i svoji argumentaci a závěrem navrhl přijetí takového rozsudku, který potvrdí žalobou napadené rozhodnutí.

Při jednání konaném před zdejším soudem dne 24. 10. 2017 zástupce žalobkyně setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný se z jednání předem omluvil, odkázal však na svoje písemné vyjádření k žalobě ze dne 23. 7. 2013.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 27. 1. 2011; potvrzení o podání žádosti a protokol o výzvě k doplnění náležitostí žádosti ze dne 27. 1. 2011, č.j. OAM-09280-2/DP-2011; potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary ze dne 2. 2. 2011, č.j. 44003/210, o tom, že společnost DALIDA s.r.o. není vedena v registru plátců pojistného, a tudíž OSSZ není znám žádný splatný závazek vůči Okresní správě sociálního zabezpečení Karlovy Vary; usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 2. 2011, č.j. OAM-09280/DP-2011, o zastavení řízení; odvolání žalobkyně ze dne 21. 3. 2011 a doplnění odvolání žalobkyně ze dne 4. 4. 2011 proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 2. 2011 o zastavení řízení; rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 10. 2011, č.j. MV-49558-5/SO-2011, o zrušení usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 2. 2011, č.j. OAM-09280/DP-2011, o zastavení řízení; protokol o výsledku žalobkyně ze dne 7. 2. 2012, č.j. OAM-09280-27/DP-2011, pořízený Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky; opatření proti nečinnosti Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 2. 2012, č.j. MV-129668-6/SO-2011; výzvu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 3. 2012, č.j. OAM-09280-30/DP-2011, k odstranění vad žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu; žádost právního zástupce žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti ze dne 19. 3. 2012; vyrozumění Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 3. 2012, č.j. OAM-09280-32/DP-2011, o neprodloužení lhůty; usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 3. 2012, č.j. OAM-09280-33/DP-2011, o zastavení řízení; odvolání žalobkyně ze dne 11. 4. 2012 proti usnesení o zastavení řízení ze dne 26. 3. 2012; žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 4. 2013, č.j. MV-53490-4/SO/sen-2012.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 27. 1. 2011 podala správnímu orgánu prvního stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Ke své žádosti mimo jiné doložila potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary ze dne 2. 2. 2011 o tom, že DALIDA s.r.o. není vedena v registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, a z tohoto důvodu ke dni 2. 2. 2011 není okresní správě sociálního zabezpečení znám žádný splatný závazek vůči OSSZ Karlovy Vary. Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 2. 2011 bylo řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř. zastaveno pro nedoložení náležitostí požadovaných zákonem, zejména dokladu prokazujícího příjem cizince. K odvolání žalobkyně bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání z důvodu nepřezkoumatelnosti, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2011. Dne 7. 2. 2012 správní orgán prvního stupně provedl výsledek žalobkyně. Žalovaný k žádosti žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti

vydal dne 9. 2. 2012 opatření proti nečinnosti (doručeno správnímu orgánu prvního stupně dne 6. 3. 2012), jímž přikázal správnímu orgánu prvního stupně rozhodnout o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky do 30 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti. Dne 15. 3. 2012 správní orgán prvního stupně vydal výzvu k odstranění vad žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, v níž vyzval žalobkyni k doložení dokladu prokazujícího příjem cizince, potvrzení příslušného finančního úřadu o neexistenci vymahatelných nedoplatků a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, neboť tyto doklady k žádosti doloženy nebyly. Správní orgán prvního stupně stanovil žalobkyni lhůtu 5 dnů ode dne doručení této výzvy, přičemž výzva byla zástupci žalobkyně doručena dne 16. 3. 2012. Dne 19. 3. 2012 zástupce žalobkyně požádal o prodloužení lhůt k doložení náležitostí o 15 dní. Správní orgán prvního stupně dne 20. 3. 2012 vydal vyrozumění o neprodloužení této lhůty; toto vyrozumění bylo vypraveno zástupci žalobkyně dne 26. 3. 2012 a doručeno dne 31. 3. 2012. Dne 26. 3. 2012 pak správní orgán prvního stupně vydal usnesení č.j. OAM-09280-33/DP-2011, jímž řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř. zastavil; správní orgán prvního stupně zde konstatoval, že žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti (tj. nedoložila potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že žalobkyně nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žalobkyně nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále dle § 46 odst. 7 písm. d/ zákona č. 326/1999 Sb.), z čehož usoudil, že jsou naplněny důvody pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) s.ř.; usnesení správního orgánu prvního stupně bylo zástupci žalobkyně vypraveno dne 27. 3. 2012 a doručeno dne 31. 3. 2012. Toto usnesení žalobkyně napadla odvoláním, kde uplatnila podobné argumenty jako v žalobě. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 4. 2013, č.j. MV-53490-4/SO/sen-2012, odvolání žalobkyně zamítl a usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 3. 2012, č.j. OAM-09280-33/DP-2011, potvrdil (rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí viz výše).

Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.

V § 174a zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

Podle § 39 odst. 1 s.ř. správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

Podle § 39 odst. 2 s.ř. lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.

V § 45 odst. 1 s.ř. je stanoveno, že žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky.

Podle § 45 odst. 2 s.ř. nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Podle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř. řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání v pokračování řízení.

V § 76 odst. 1 s.ř. je stanoveno: „*V případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením.*“

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že řízení o žádosti žalobkyně nemělo být zastaveno, přičemž tuto námitku neshledal důvodnou. Výzva k odstranění vad podání byla vydána dne 15. 3. 2012 a doručena zástupci žalobkyně v pátek dne 16. 3. 2012. Žalobkyně měla odstranit vady podání ve lhůtě 5 kalendářních dnů, tj. 3 pracovních dnů (do středy 21. 3. 2012); není tedy pravdou, že žalobkyně měla k odstranění vad žádosti lhůtu toliko jediného pracovního dne, jak tvrdila v žalobě.

K tvrzení žalobkyně o tom, že zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti měl správní orgán prvního stupně učinit formou usnesení, soud nejprve uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti ve formě výzvy, nikoliv usnesení.

Soud považuje § 45 odst. 2 s.ř. za *lex specialis* k § 39 s.ř. V takovém případě platí, že lhůta pro odstranění nedostatků žádosti nemusí být (s ohledem na § 76 odst. 1 s.ř.) stanovena usnesením.

V této souvislosti je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č.j. 5 Azs 115/2016-34: „*Otázkou, jakou má mít výzva k odstranění vad žádosti formu, se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě rozhodnutí a dovodil, že § 39 správního řádu zmocňuje správní orgán k určení lhůty k provedení úkonu ve správním řízení obecně tam, kde vyvstane potřeba poskytnout účastníkovi lhůtu a ta přímo nevyplývá ze zákona. Oproti tomu § 45 odst. 2 správního řádu zmocňuje správní orgán ke stanovení lhůty pouze v řízení o žádosti tehdy, když zde vyvstane potřeba odstranění vad žádosti. Správní orgán poté k odstranění vad*

žadatelé pouze poskytnou (nikoliv závazně určí) přiměřenou lhůtu. Vzhledem k tomu, že § 45 odst. 2 správního řádu formu této výzvy nijak nepředepisuje a podle § 76 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán rozhoduje usnesením jen v případech stanovených zákonem, je zřejmé, že poskytnutí lhůty (resp. vydání výzvy k odstranění vad žádosti) není nezbytné učinit formou usnesení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016 - 35). Přípisem navíc správní orgán lhůtu k odstranění vad žádosti neurčuje závazně, ale pouze poskytuje žadateli přiměřenou lhůtu, což v konečném důsledku znamená, že vadu žádosti může odstranit i po lhůtě mu určené správním orgánem.“

Jestliže výzva k odstranění vad žádosti v projednávaném případě (jak vyplývá i ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu) neměla a ani dle zákona nemusela mít formu usnesení, pak dle závěru soudu přirozeně nemuselo mít formu usnesení ani zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, resp. vyrozumění o nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, jestliže žalobkyni o nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty nevyrozuměl usnesením, nýbrž přípisem nazvaným „Vyrozumění o neprodloužení lhůty“.

Soud podotýká, že neexistoval žádný důvod, proč by měla žalobkyně spoléhat na to, že správní orgán prvního stupně její žádosti o prodloužení lhůty vyhoví. Žalobkyně navíc mohla očekávat, že její žádosti o prodloužení lhůty nebude vyhověno, a to jednak s ohledem na skutečnost, že žalovaný dne 9. 2. 2012 vydal opatření proti nečinnosti (doručeno správnímu orgánu prvního stupně dne 6. 3. 2012), v němž správnímu orgánu prvního stupně přikázal vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně do 30 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti (tj. do 5. 4. 2012), jednak z toho důvodu, že správní orgán prvního stupně již jednou žalobkyni vyzýval k odstranění vad žádosti, a to přípisem ze dne 27. 1. 2011. Žalobkyně tak po doručení výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 15. 3. 2012 měla a mohla vynaložit takové úsilí, aby vady své žádosti odstranila co nejdříve, a to ještě před uplynutím stanovené lhůty či v co nejkratším čase po uplynutí této lhůty.

Jak vyplývá z § 45 odst. 2 s.ř. i ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, v daném případě žalobkyně mohla vady žádosti odstranit i po uplynutí stanovené lhůty. Usnesení o zastavení řízení je datováno dnem 26. 3. 2012, přičemž vypraveno (podáno jako datová zpráva a následně dodáno do datové schránky zástupce žalobkyně) bylo dne 27. 3. 2012 /tento den tak bylo rozhodnutí vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) s.ř./, tj. až v jedenáctý kalendářní den a sedmý pracovní den běhu lhůty. Žalobkyně však vady žádosti neodstranila ani do tohoto dne, ani do dne 31. 3. 2012, kdy jí bylo usnesení o zastavení řízení teprve doručeno, jakož ani následně v průběhu odvolacího řízení (které skončilo až více než rok po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně); přitom jí v doložení těchto podkladů nic nebránilo. Jestliže žalobkyně namítá, že vyrozumění o neprodloužení lhůty jí bylo doručeno ve stejný den jako samotné usnesení o zastavení řízení, čímž měl být porušen princip dobré víry ve správním řízení, neboť žalobkyně dle svých slov jednala s vírou, že její žádosti bude vyhověno nebo jí bude v případě nevyhovění její žádosti toto včas sděleno, soud k tomu uvádí, že vyrozumění o neprodloužení lhůty ze dne 20. 3. 2012 bylo jejímu zástupci vypraveno dne 26. 3. 2012, tj. až desátý kalendářní den následující po doručení výzvy k odstranění vad žádosti zástupci žalobkyně (a pátý den následující po uplynutí stanovené lhůty k odstranění vad žádosti). Je pravdou, že usnesení o

zastavení řízení ze dne 26. 3. 2012 bylo žalobkyni vypraveno dne 27. 3. 2012, tj. pouhý den po vypravení vyrozumění o neprodloužení lhůty (a obě tyto písemnosti byly doručeny zástupci žalobkyně současně dne 31. 3. 2012). Žalobkyni však nic nebránilo odstranit vady žádosti ještě předtím, než byla zpravena o tom, jak bylo naloženo s její žádostí o prodloužení lhůty. Soud znovu opakuje, že neexistoval žádný racionální důvod, proč by měla žalobkyně spoléhat na to, že její žádosti o prodloužení lhůty bude vyhověno (či dokonce spoléhat na to, že v případě nevyhovění její žádosti jí i tak bude dodatečně dán další časový prostor pro odstranění vad žádosti). Soud podotýká, že žalobkyni nic nebránilo, aby chybějící náležitosti své žádosti vyžadované přímo zákonem doložila správnímu orgánu prvního stupně i kdykoliv poté, kdy bylo vydáno usnesení o zastavení řízení, resp. i kdykoliv v průběhu odvolacího řízení. Pětidenní lhůta stanovená správním orgánem prvního stupně neznamena, že by jejím marným uplynutím bylo žalobkyni zakázáno podklady předložit; mohla tak učinit kdykoliv až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu, žalobkyně tak ovšem neučinila. Tyto námitky žalobkyně proto nejsou důvodné.

Co se týče námitky žalobkyně o tom, že správní orgán prvního stupně měl v projednávaném případě rozhodovat meritorně, nikoliv usnesením zastavit řízení, soud uvádí, že byly naplněny veškeré podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) s.ř.

K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24:

„[Ž]alobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit.

Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009 – 72, že '[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu'....

V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení....

Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.“

Soud nevidí důvodu, proč se od citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v projednávaném případě odchýlit. Žalobkyně byla přes výzvu správního orgánu prvního stupně nečinná (kromě podání žádosti o prodloužení lhůty, již však nebylo vyhověno) a ani ve stanovené lhůtě, ani po uplynutí této lhůty (dokonce ani v průběhu odvolacího řízení) neodstranila vady své žádosti. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil vydáním usnesení o zastavení řízení. Stejně tak nepochybil ani žalovaný, jenž žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně a toto usnesení potvrdil. Z těchto důvodů nemůže obstát ani námitka žalobkyně o porušení jejího práva na spravedlivý proces.

Co se týče žalobkyní navržených důkazů v řízení o žalobě (potvrzení společnosti DALIDA s.r.o. ze dne 15. 4. 2013 o výši příjmů ze závislé činnosti žalobkyně a jejího manžela, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2013 o tom, že žalobkyně ke dni 19. 4. 2013 není registrována v evidenci ČSSZ jako plátce pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále, a tudíž nemá ke dni 19. 4. 2013 nedoplatek na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 23. 4. 2013 o tom, že žalobkyně není ke dni 23. 4. 2013 evidována Finanční správou České republiky jako daňový subjekt ve smyslu zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, lékařské zprávy, oddací list o uzavření manželství mezi žalobkyní a D. G., výpis z obchodního rejstříku společnosti DALIDA s.r.o. a zjevně omylem přiložená výzva k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu jiného žadatele než žalobkyně), soud uvádí, že se rozhodl dokazování těmito navrženými důkazy neprovádět. Soud upozorňuje, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stěžejní část žalobkyní předložených dokumentů je datována z doby po vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11. 4. 2013, proto k nim soud nemohl přihlédnout; soud podotýká, že žalobkyni nic nebránilo tyto dokumenty (především potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení) opatřit dříve a předložit je ještě v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně, potažmo v rámci odvolacího řízení. Některé z navrhovaných důkazů (lékařské zprávy, oddací list, výpis z obchodního rejstříku) pak z podstaty věci nemohly mít vliv na výrok žalobou napadeného rozhodnutí, neboť řízení bylo zastaveno pro nedoložení jiných dokumentů. Ze shora uvedených důvodů soud neprováděl žalobkyní navrhované dokazování.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán prvního stupně a žalovaný pochybili, když odmítli zkoumat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.

Soud v souvislosti s touto námitkou znovu odkazuje na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24:

„Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani to, že pasivita stěžovatele byla dána selháním jím zvoleného zmocněnce – bylo totiž věcí stěžovatele a v jeho moci, aby svého zmocněnce aspoň rámcově kontroloval a ujistil se, že vše potřebné ve věci prodloužení pobytu zmocněnec činí, jak

má. Nadto by za daného stavu věci nebylo vůbec na místě požadovat po správním orgánu, aby z (vlastní) úřední činnosti vyhledával, popř. zkoumal, soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky. Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“

Soud se se shora citovanými závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a uzavírá, že žalobkyně svojí nečinností nedala správnímu orgánu prvního stupně jinou možnost než vydat usnesení o zastavení řízení. V takovém případě správní orgán prvního stupně nemusel, resp. dokonce ani nemohl zkoumat přiměřenost dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Z těchto důvodů nemůže obstát ani námitka žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Vzhledem k nedoložení dokladů ze strany žalobkyně totiž správní orgán prvního stupně neměl prostor pro meritorní posuzování žádosti žalobkyně; zastavením řízení tak postupoval zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) s.ř., přičemž tím z podstaty věci nemohl porušit základní zásadu činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 s.ř.

Rovněž nemůže obstát námitka žalobkyně, že si správní orgán prvního stupně mohl požadované doklady vyžádat sám od příslušných orgánů. V § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. je slovy „je cizinec povinen předložit“ jednoznačně uložena povinnost přímo cizinci, aby požadované doklady sám předložil. Jednalo se o řízení o žádosti, bylo proto na žalobkyni, aby unesla svoje důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení. Soud podotýká, že pokud by zákonodárce zamýšlel nastolit takový stav, kdy si správní orgán rozhodující o žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání sám vyžaduje potřebné doklady od příslušných institucí, stanovil by tak výslovně v zákoně. Soud neshledává na povinnosti cizince předložit požadované doklady, žádá-li o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nic nepřiměřeného. Bylo odpovědností žalobkyně, zda ke své žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání přistoupí aktivně a v co nejkratším čase doloží správnímu orgánu prvního stupně požadované doklady, či zda zůstane nečinná. Vzhledem k tomu, že žalobkyně zvolila druhou možnost, správní orgán prvního stupně zcela v souladu se zákonem zastavil řízení o její žádosti, načež žalovaný usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdil. V takovém postupu správních orgánů soud neshledává žalobkyni namítaný přepjatý formalismus.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně o tom, že řízení o její žádosti nemělo být zastaveno.

Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 76/2015-24, správním orgánem prvního stupně požadované doklady, tj. potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tedy náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, byla žalobkyně povinna předložit ze zákona, přičemž v důsledku jejich

nepředložení správnímu orgánu prvního stupně nezbylo než řízení zastavit. Nemůže tak obstát tvrzení žalobkyně, že se správní orgán prvního stupně a žalovaný měli zabývat dalšími skutečnostmi, kupříkladu tím, že na území ČR žije manžel žalobkyně. Tato skutečnost je vzhledem k výše uvedenému a vzhledem k nečinnosti žalobkyně bezpředmětná, správní orgány proto nepochybily, jestliže se jí nezabývaly. Z usnesení správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že řízení bylo zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř. právě pro nepředložení zákonem (§ 46 odst. 7 písm. d/ zákona č. 326/1999 Sb.) požadovaných dokladů, přičemž v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je výslovně zmíněno, o které konkrétní doklady se jedná. Důvody, proč byl tento postup správního orgánu prvního stupně správný, pak byly podrobněji rozebrány v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného. Takový postup správních orgánů přitom není na závalu. Soud v této souvislosti připomíná, že dle konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č.j. 9 As 301/2015-45, a v něm citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu) rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek; za určitých podmínek je možné v rámci řízení před správním orgánem druhého stupně napravit některé vady prvostupňového rozhodnutí. Usnesení správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, přičemž soud při takto vymezeném soudním přezkumu těchto rozhodnutí neshledal v jejich odůvodnění nedostatky způsobující jejich nepřezkoumatelnost.

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího usnesení správního orgánu prvního stupně.

Žalobkyně dále namítala, že správnímu orgánu prvního stupně měly postačovat doklady (potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků a nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti) vystavené na společnost DALIDA s.r.o., kde žalobkyně působila jako jednatelka. Soud k tomu uvádí, že již ze znění § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. (*„...je cizinec povinen předložit potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále...”*) je jednoznačné, že zákonem požadované doklady mají svědčit o poměrech cizince; zákonodárce v odkazovaném ustanovení nepožaduje předložit doklady svědčící o poměrech právnických osob, kde cizinci figurují.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt byl předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č.j. 10 Azs 245/2014-41, či ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48). Tento účel a smysl lze dle názoru nepochybně vztáhnout i na stanovenou podmínku doložení potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že cizinec nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále ve smyslu § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že účelem a smyslem tohoto ustanovení rovněž je, aby

cizinec žádající o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání nebyl dlužníkem státu, ať už na daních, či na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

Jestliže žalobkyně doložila pouze dokumenty, které prokazovaly, že společnost DALIDA s.r.o. neměla daňové nedoplatky ani nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, zjevně tím nevyloučila možnost, že by takové nedoplatky mohla mít žalobkyně jako fyzická osoba. Žalobkyně tudíž neprokázala, že jako fyzická osoba v rozhodném období nebyla dlužníkem státu na daních či na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti. Předložením potvrzení Finančního úřadu v Karlových Varech a Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary tak žalobkyně nesplnila podmínky stanovené v § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Ustanovenému opatrovníkovi se dle § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, použitého přiměřeně dle § 64 s.ř.s. a s přihlédnutím k § 7 bodu 2., § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), g) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, přiznává odměna za zastupování 1.000 Kč za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a účast na jednání před soudem) a paušální náhrada hotových výdajů za dva úkony ve výši 600 Kč, celkem částka 1.600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený opatrovník (advokát) je plátcem DPH, soud přiznanou odměnu navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 1.936 Kč, která bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2017

JUDr. Slavomír Novák,

v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.